

hvad der i Virkeligheden er en Opfordring til at tie. Det hænger sammen med hele den engelske Opfattelse, som jeg slet ikke tror er rigtig, og som man ingen Steder paa Fjælllandet har kunnet forsone sig med, at han ikke maa bruges som Bevismiddel, naar han vil det. Det er kun den Evang til at være Bevismiddel, der ligger i det forfattede Forhør, der ligger i det forfattede Baretægtssængsel og i den forfattede Indskyldelse af Ensomheden, som Udfastet ophæver, idet det siger, at her maa Staten søge sin Hjælp ad anden Veje, paa anden Maade. Det glæder mig altsaa forsaavidt at kunne være i Overensstemmelse med det ærede Medlem fra Odense, at hans praktiske Erfaringer stadfæste for mig det Indtryk, at Udfastet her i Realiteten kun gennemfører, giver i Retsregel, hvad der praktisk, sædvanlig af Humanitetshensyn, allerede finder Sted i den gjældende Ret, saaledes at Hovedovergangen bliver en formel Overgang, nemlig, at man nu siger: Dommeren er Dommer, han er ikke Anklager; den falske Situation, som kan indtræde, skal ikke indtræde, og derfor maa vi have den offentlige Interesse for Forsøgningen lagt i andre Hænder, en Anklageinstitution. Hvad nu denne Anklageinstitution angaar, synes man, efter hvad der her er omtalt, at mene, at den skulde være for rigt udstyret med Kræfter; men jeg tror, at naar man ser nærmere til, vil det findes ikke at være begrundet. Det er ganske vist, at der foruden en Overstatsanklager og Statsanklagere med deres Adjungerede ved Landsretterne tillige er en saakaldt offentlig Anklager og Politiet ved Underretterne; men det, der kaldes offentlig Anklager, er ikke noget Nyt, thi det er, hvad Navn end Kommissionen har givet det, ikke Andet end den nuværende Ordningens Aktører; det er ikke faste Embedsmænd, der tilsigtes indførte, men det er Sagsførere, der skulle gennemføre Aktionen ved Underretten. Af den Grund har man kunnet blive ved det, at man ved disse Sager netop ikke har ment at behøve at kræve et saa rigt Apparat, et saadant fast Embede, som man ganske vist har i Tydskland og Frankrig, men som vi under vore Forhold have ment at kunne spare. Paa samme Maade gaar det med Hensyn til Politimyndigheden. Politimyndigheden har man ganske vist anvendt som Anklagemyndighed baade med Hensyn til Gtieforsøgningen og med Hensyn til det, jeg med et fort Udtryk kan kalde Politisager ved Underretten. Naar det ærede Medlem for Præsæs Amts 3die Valgkreds (Leth) mente, at det fandt man intetsteds, navnlig ikke i den tydske Rigslov, vil jeg med Hensyn til den sidste bemærke, at denne ikke i den Forstand har været Mønster for Kommissionen, at denne har skrevet Alt ud deraf; man har saa meget mindre kunnet gjøre det, som For-

slaget fra Kommissionens Side væsentlig var udarbejdet, før det Forslag kom frem, som nu tilsidst gik over i den endelige tydske Rigslov; derimod har man vel kunne søle sig bestyrtet med Hensyn til Rigtigheden af flere af de opstillede Sætninger ved, at man ogsaa fandt dem optagne i denne nye Lov. Men af de tydske Love i enkelte Stater, som gik forud for denne Rigslov, er der saare mange, der ikke have flaaet saa stort paa, vil jeg sige, som det er slet i den tydske Rigslov, men have maattet lade sig nøie med at anvende Politimesteren som Polizeianwalt, som det kaldes der. Det er altsaa ikke noget Ukjendt, men Noget, som man har set andetsteds. Mønsteret er netop taget fra saadanne mindre Stater som vor, hvor man ikke kan stille et altfor stort Apparat paa Venene, men har udnyttet de Kræfter, som haves, og udnyttet dem paa bedste Maade. I Modsetning til det ærede Medlem for Præsæs har det ærede Medlem for Odense (Koch) ment, at der er givet Politiet for lidt. Det er ganske vist, at ikke i alle Underretssager har man tænkt sig, at Politimesteren kunde repræsentere Anklagemagten ved Hovedforhandlingen; men det har simpelt hen sin Grund deri, at Udstrækningen af Underretssager er gjort videre end til det, man efter de hos os gjældende traditionelle Begreber eller fornuftigvis kan kalde Politisager; man har henlagt til Underretten Sager, ved hvilke man fornuftigvis maa sige, at der maa finde offentlig Forhandling Sted, og at der selvgelig maa høre mere Sagsførervirksomhed til, end man kan forlange hos Politimesteren. Man har ment, at Anklagemagten i mange Sager vil kunne repræsenteres fuldt og godt af Politimesteren; men der er andre Sager, hvor man ikke kan stole derpaa, og hvor Statsanklageren maa kunne give Ordre til en offentlig Anklager til at repræsentere ham ved denne Forhandling. Det ærede Medlem for Odense har ogsaa ment, at man kunde benytte Amtmanden i højere Grad og derved spare Kræfter. Det, tror jeg nu, er ganske ugjærligt. Jeg tror, at, naar man gjør sig klart, hvad Meningen er med Anklageren, gjør sig fortrolig med Anklagerens Rolle i den nye Institution, vil man let overbevise sig om, at det er umuligt. I den nuværende Straffeprocess har ganske vist Amtmanden en vis Rolle, nemlig at gennemgaa Forhørene og derefter affatte Aktionsordren; men det vil jo Enhver erkjende, at disse Aktionsordres Affattelse kræver ikke saa meget af ham, som Affattelsen af Anklagekriftet under den nye Process vil kræve; det vil stille ulige store Forbringinger til juridisk Præcision for alle de Sager, der skulle for Landsretterne og Rævnigeretterne. So mere det kræves og med Nødvendighed maa kræves, at her skal